

Kommendör och fru Mitchell

besöka Stockholm II och Eskilstuna kärrer.

Trettondagen var på Stockholms II:a kär avskild säson den dag med Guds. Möten hölls kl. 11 f. m., 3,30 och 7,30 e. m. Avsikten med dessa möten var att på ett särskilt sätt nedbedja Guds välsignelse och väcka syndare för att få till stånd en värdig begynnelse på ett av kyrkan annonserat tio dagars följtåg. De yttre förutsättningarna för en god dag voro många och stora. Kommendör och fru Mitchell stodo som ledare för dagens strider, ett flertal stabsofficerare assisterade dem, kärrens misikkärer och soldater i övrigt stodo på sina poster, och en fulltalig publik möttog under djupaste intresse vad som gavs i mötena. De inre förutsättningarna saknades icke heller. De behövande, långtänade hjärtarna voro många, och enligt sitt löfte var Herren nära för att hugsvälja, förlåta och frälsa.

Förmiddagsmötet var gott. Sång och bön gävo uttryck för behov och längtan, och talen blevo vederkvikande flöden från Ordets källa. Fru kommendören talade varmt och medryckande om huru den högsta erfarenhet — erfarenheten om Guds frälsande och helgande nåd — kunde vinnas på livets enklaste vägar och huru vardagsnödan kunde bli den härligaste gudstjänst. Det personliga vittnesbördet om dessa erfarenheter, betonade fru Mitchell, voro av långt större värde än en den förträffligaste predikan därom utan motsvarande vittnesbörd.

Kommendörens utläggning över första delen av Gal. 1 kapitel rödde sig särskilt om Jesus, som har utgivit sig själv för våra synder, för att rädda oss från den närvarande onda tidsaldern. Med slående argument och belysande bibelord framhölls å ena sidan Herrens förnå och vilja att frälsa och helga sitt folk och å andra sidan de orsaker, som de på Herren troende låto sig hindras utav, när det gäller att mottaga Guds fullhet. Mötet avslutades med ett nådes-hugrande kamrater och vänner omringade botbänken.

Som kommendör och fru Mitchells besök på andra kärren var deras första där, fick eftermiddagens möte prägnen av välkomstmöte. Välkomsttal hölls av överste-löjtnant Wickberg och kärrens B. O., ensajn Stenberg, samt av kär- och ungdomsfanjunkarna. Livräddningsscouterna utförde ett välkomstnummer. I övrigt talade kommendören och fru Mitchell. Två själar sökte frälsning.

Under kvällens möte utkämpades om helig, brinnande frälsningsstrid. Nu, som under dagens föregående möten, hade D. O. hand om ledningen, och överstelöjtn. och fru Wiberg tolkade, den förre kommendören och den senare fru Mitchell. Ensajn Assarson läste Bibeln, och brigadör Nathan Svensson avgav ett livfullt, medryckande vittnesbörd. Utom hornmusikkärrens bärande, lyftande aecompanjemang och strängmusikanternas livande sång värmdes publiken också av kvinnokörrens vackra toner. Fru kommendören manade i bevakande ordalag de efter ro längtande att komma till Honom, som sagt: »Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro».

Kommendörens predikan blev ett avkläddande av syndens förälska, hemska makt och ett tydliggörande av dess förfärande följder, som icke lämnade någon oberörd. Å andra sidan förkunnade han ljovligt om Herrens förlåtande hjärtelag och förmåga att frälsa. Eftermötet, i vilket kommendören och fru Mitchell jämte många andra uppenbarade hela sin själs nitalskan, blev segerrikt, i det att sju över sina synder bekymrade själar sökte Herren.

(Forts. å sid. 7.)

Med Calypso till Indien.

Resebrev från missionärsfartyget.

Sent på kvällen den 29 oktober började ljusen från Port Said att framskynda i kvälldunklet, och litet efter midnatt kastade »Calypso» ankar i hamnen.

Port Said är ju porten till Östern, och fastän det var sent på kvällen, fingo vi likväl genast ett starkt intryck av dess olikhet med Västern. En skara småbåtar med krämare och månglare av alla slag trängde sig omkring båten för att få ett tillfälle att sälja sina varor, men i den sena timmen var ingen tillåten att gå ombord mer än funktionärer med direkta ärenden till båten. Så var bekantskap med staden blev liven.

Tidigt på lördagsmorgonen lättades ankar, och vi begynte vår färd igenom Sueskanalen. Dagen var den mest intressanta under resan, ty som våra ögon ju mestadels blivit vanda att endast se himmel och hav, utgjorde en resa genom kanalen med land tätt intill på båda sidor den rikaste omväxling. Man måste beundra detta storslagna verk att genom den lösa sanden bygga denna mäktiga farled, som så förkortat vägen till Orienten.

Det rika österländska folkliv, som våra ögon skådade under färden, förde oss i en starkare kontakt med Östern. De palmbevuxna stränderna, stationstjänstemännens vackra bostadshus med sina i yppig färgprakt blommande trädgårdar, ökens vidder med sand, så långt ögat nådde, kamelkaravanerna, som rastade på sandslätten, de mörkhyade gestalternas med cigarretten ständigt i munnen, de färgrika dräkterna, den ontioniga sång och från muhammedanerna, som på kanalbanken under oupphörliga knäfall och bugningar höllo aftonbön och betygade sin tro, den stekande solen och heta landbrisen, som brände ens kind — allt var nytt för en Nordens son, som växt upp ibland nordanskogarnas frusna och snöiga vintrar. En ny värld rullades upp för ens blickar, en värld, full av rikedom, men också av största fattigdom, av överflöd, men också av det mest skärande elände. Man känner, för att vara ärlig, att man vid åsynen av allt detta icke byter lika hastigt Västern mot Östern, som när man lämnar sin västerländska uniform och kläder sig i den indiska. Men det är det pris missionären måste betala för att nå hjärtana hos det folk, som han är kallad att arbeta för.

Vid elvtiden på kvällen nådde vi Sues, och så började vår färd genom Röda havet. Tidigt på måndagsmorgonen passerade vi den plats, där Israels barn tros ha vandrat över havet, och på förmiddagen sågo vi Sinai berg majestätiskt höja sig i synrunden. Efter fyra dygns resa nådde vi Aden, och kurs sat-

tes över Indiska Oceanen direkt på Bombay, där vi landade i dag, den 11 november.

Denna del av resan har gynnats av ett förtjusande väder. Visserligen var det litet väl varmt på Röda havet, men färden över Indiska Oceanen var en veckas färd i det mest förtjusande svenska sommarväder.

Med tack till Gud se vi tillbaka på resan. För var och en har den givit den rikaste välsignelse och det ljusaste minne. En underbar ande, vars kraft säkert skall kvarbliva i kommande dagar, har varit rådande ibland oss.

Säkert har Allfaders öga vakat över »Calypso» färd över haven. Den har gått hans ärenden, och de som utgjort dess dyrbara last äro alla hans tjänare, som, besjålade med vilighetens ande att giva sina liv för Indiens mörkhyade miljoner och att bringa dem frälsning genom Jesus Kristus, skola gå såsom glädjebudbärare till brottslingskolonierna, till goss- och flickskolorna, till indiska landsbyar från Simla ned till Ceylon, från Bombay till Birma.

En varm hälsning från de svenska missionärerna inbörd på »Calypso» genom

Uvar Palmér, kapten.

P. S.

Bombay den 11 nov. 1921.

Just anländ och fått det första intrycket av Indien under spårvagnsfärden från Alexandradockan. Mina öron gilla Anand i Gujerati, där jag tillsammans med en amerikansk löjtnant skall arbeta i byarna. Vår bostad skola vi ha på krigsskolan i Anand. D. S.

Madras den 17 nov. 1921.

Kära Stridsrop!

Någon annan har skrivit om missionärsgruppens resa så långt som till Bombay, där vår skara blev delad och sänd till olika delar av Indien. Jag fortsätter nu. Den del av gruppen, som tillhörde södra Indien, lämnade Bombay lördagen den 13 november kl. 9 e. m. Efter två nätter och en dags resa anlände vi måndagen den 15 klockan 9 f. m. till Madras, där vi möttes av en skara kamrater, som gävo oss ett varmt välkommande. Sedan marscherade vi från stationen till högkvarteret med hornmusik i täten. Marschen var storslagen. Stora skaror fyllde gator och fönster, där vi drogo fram. Vad som särskilt tilldrog sig vår uppmärksamhet var en skara gossar från en av våra rövarkolonier, som med sina »tom tom» m. m. deltego i marschen. Vilka präktiga, intelligenta gossar de voro! Jag tackade Gud att de voro räddade från det usla liv, som deras föräldrar levat, och att

Eslövs nya lokal inviges.

Chefsekreteraren leder högtidligheten.

Om man räknar med att Eslövs kyr under trettiotvå år väntat på att få egen lokal, förstas lätt huru efterlängtat invigningshögtidligheterna av kärrens nya lokal lördagen och söndagen den 17 och 18 december voro.

Under lördagseftermiddagen företogo stadens fäder i sällskap med vår fastighetsinspektör en sista avsyning av byggnaden, innan den godkändes för offentligt bruk.

Fastigheten består av stora möteslokalen en halv trappa upp med plattform och läktare, tillsammans rymmande väl tre hundra personer. Därtill kommer ungdomslokal, som medelst skjutdörrar kan kombineras med stora lokalen, så att fyra hundra mötesbesökare kunna samlas på en gång, vilket kan anses ordnart, då staden har nära sju tusen invånare.

Ett soldatrum, rymmande hundra personer, är placerat så, att man utan att störa varandra samtidigt kan ha möten i de båda mindre salarna. Officersbostaden på två rum och kök åt soldaten fyller behovet av lämplig tillflyktsort för officerarna. Dessutom finnes trenne af (Forts. å sid. 7.)

de nu i stället voro under inflytande av kristendomen och bli lärda att älska och tjäna den levande Guden.

På eftermiddagen hade vi enskilda välkomstmöten. De voro mycket härliga. Onsdagen hade vi gemensamt välkomstmöte på indiskt maner. Mattor voro utlagda på golvet, och bredvid var en voro stora bananlöv placerade. Det alla bästa ris och curry serverades på dessa. Det var nog litet underligt för en del av oss att sitta på golvet och äta den starkt kryddade maten med fingrarna, varför det mesta blev orört. För min egen del kände jag mig riktigt hemma och gladdes över att åter få gå åstad för att för detta kära folk tala om Jesus, som kan sätta alla i frihet. Torsdag kväll var ett det mest storslagna offentliga välkomstmöte anordnat i en stor lokal, som fylldes av omkring 1,000 personer. Många av Madras' offentliga män hälsade kommendör Sukh Singh samt oss alla varmt välkomna. Alla som talade, både de som uttryckte sig på engelska som indiska språk, framhöll vilket stort och värdefullt arbete Frälsningsarmén har utträtt och utträtt i detta land. Den mest gemytliga och goda ande var rådande. Det mest underbara var att där voro samlade alla slags folk, av olika klasser och kaster, och att alla syntes vara glada att vi kommit och önskade oss framgång i vårt arbete.

Nu har vår lilla skara så småningom gått till sina olika poster för att kämpa Herrens strider i detta mörka land. Ibland kommer nog ensamhetskänslan att göra sig kännbar, och det gäller nog att kämpa för att komma igenom. Men den Gud, som kallat oss att gå, skall vara med oss. Det har han ju också själv lovat — »Jag är med eder alla dagar». Då vi kommo till Madras, träffade vi adjutant Vilhelmina Erikson. Det var så roligt att träffas; hon bjöd på en äkta svensk kopp kaffe. Hon sänder sina varma hälsningar; likaså ensajn Anna Bengtson och kapten och fru Karl Person. Jag ber även att själv få frambara en varm hälsning till vänner och kamrater. Tack för all kärlek och vänlighet, som kom mig till del under min vilodid hemna. Jag skall se tillbaka på den tiden med glädje och som ett lustminne. Kom ihåg oss i edra böner och med en liten hälsning någon gång!

Eder för Indien utgivna kamrat: Augusta Broström, adjutant.

Ankomsten till Bombay: Utanför Memorial Hall, där välkomstmötet hölls.